

De Drietand

BAROTRAUMA'S OF "MECHANISCHE" ONGEVALLEN (vervolg)

SHOCK.

In shock kan je geraken wanneer om één of andere reden de zuurstof aanvoer in de weefsels ontoereikend is. Dit kan vele oorzaken hebben maar een ernstig trauma is het meest bekende, m.a.w. in dat geval wordt de shock veroorzaakt door een ernstige verstoring van de bloedsomloop.

In een eerste fase is shock nog omkeerbaar mits de juiste behandeling, in een verder gevormd stadium echter is dit niet meer mogelijk en is dan levensbedreigend!

Het is eigenlijk in eerste instantie een overlevingsstrategie, waarbij het lichaam vooral zal proberen het beschikbare bloed naar de hersens te transporteren en verder naar de meest essentiële lichaamsdelen.

Oorzaak.

er zijn meerdere oorzaken mogelijk, om te beginnen een onvoldoende pompfunctie van het hart door b.v. een hartinfarct of ritmestoornissen.

Maar zoals eerder gezegd een ernstige wonde met veel bloedverlies kan ook het mechanisme in gang zetten. Een vermindering van 15% of 750 ml (bij een volwassene) aan bloedvolume is reeds voldoende.

Vochtverlies (oedeem) bij een deco-ongeval, ruggenmerg letsel, plasmaverlies bij uitgebreide verbranding kunnen eveneens een shock veroorzaken.

Ook obstakels in de bloedbaan ter hoogte van de grote bloedvaten, waardoor het hart niet voldoende zuurstofrijk bloed kan rondpompen, kunnen nefast zijn. Deze obstakels kunnen bijvoorbeeld worden veroorzaakt door een bloedklonter in de slagader, N₂ bellen ten gevolge van een deco-ongeval, Mediastinaal emfyseem (waardoor er mechanische druk kan worden uitgeoefend op het hart en de grote bloedvaten), totale en plotse ommekeer van de temperatuur, enz...zijn maar enkele voorbeelden uit een lange lijst die een shock kunnen veroorzaken!

Symptomen.

De huid wordt bleek en krijgt een marmerachtig uitzicht, zweten en klamme handen en ondanks het zweten voelen handen en voeten koud aan, versnelde ondiepe ademhaling, snelle maar zwakke pols, dorstgevoel, verward, kans op bewusteloosheid.

Behandeling.

slachtoffer kalmeren (hoe rustiger hoe minder zuurstofverbruik), eventuele bloedingen stelpen, zoveel mogelijk warmte in het lichaam houden door zo goed mogelijk te isoleren (deken, aluminium folie...). Leg de benen hoger dan het hoofd en dien indien mogelijk zuurstof toe, verwittig onmiddellijk de hulpdiensten!

Wordt vervolgd...

GORGASIA SILLNERI - BUISAAL

Ook al komen ze vrij frequent voor, toch zal niet elke duiker ze al te zien gekregen hebben, de buisaal, *Gorgasia sillneri*. Zelfs al leven ze in kolonies van vele tientallen toch zijn ze meestal al lang in verdediging gegaan voor je de kans krijgt kortbij te komen.

Deze ranke vissen, die tot dezelfde familie behoren als de tot 2,5 meter en tot 60 kilogram zwaar wordende Conger conger, heeft immers een even vernuftige als simpele verdedigingstechniek...gewoon verdwijnen!

Enkel als je zeer langzaam nadert en je ademhaling heel rustig regelt kan je ze tot op een respectabele afstand benaderen. Dan kan je ze zien met hun ranke lichaam wiegend als graanhalmen in de wind. Maar bij de minste brutale beweging zullen ze zich al snel terug trekken in een diepe gang in het zand, wachtend tot de kust weer veilig is om opnieuw hun positie in te nemen.

Ze worden tot 80 cm lang en terwijl ze in de stroming zachtjes heen en weer wiegen zullen ze uit het voorbij stromende water het grotere plankton wegpikken. Plankton is immers het hoofdaandeel van het dagelijkse voedsel.

Hun vindgebied is de Indische Oceaan, de Noordelijke Filippijnen en de Rode Zee. waar ze zich ophouden op de open zandvlakten, of tussen zeegrassen maar

steeds zijn deze plaatsen in de buurt van de riffen gelegen, op diepten tussen vijf en honderd meter.

De geslachtsherkenning is in tegenstelling tot vele ander zeevissen wel vrij makkelijk vast te stellen. Het mannetje is namelijk fors groter dan het wijfje.

Het is het mannetje die het vrouwtje zal trachten te verleiden door het maken van draaiende bewegingen waarbij de bescherming biedende gang bijna volledig wordt verlaten.

Als het vrouwtje paaiwillig is zal zij haar gang verlaten en op het mannetje toe zwemmen. Daarna worden de lichamen verstrengeld waarna zij de eitjes zal loslaten die gelijktijdig door het mannetje worden bevrucht.

De eieren zullen dan meedrijven met het plankton.

Het is niet bekend vanaf wanneer de jongen zich naar de bodem begeven om zoals hun ouders de rest van hun leven in een gang door te brengen.

Als je er enige moeite voor doet door ze heel voorzichtig te benaderen kan je hun opmerkelijke gedrag zeker enige tijd observeren.

OPGELET...

**ER IS GEEN ZWEMBAD TRAINING VAN
27 JUNI T.E.M. 27 JULI**

**EERSTVOLGENDE ZWEMBAD TRAINING IS DUS 3
AUGUSTUS**

**NAAR JAARLIJKSE GEWOONTE ZAL ER DAN WEL IN DE PUT
VAN EKEREN KUNNEN WORDEN GEDOKEN NA AFSPRAAK.
TIJDENS DEZE PERIODE ZAL OOK HET JAARLIJKSE
ZWEMDAONDERHOUD WORDEN UITGEVOERD**

!!! BELANGRIJK BERICHT !!!

**ZOALS JE ALLICHT IN HET VOORWOORDJE AL HEBT
KUNNEN LEZEN IS DIT DE LAATSTE "PAPIEREN DRIETAND"**

**ALLE VOLGENDE EXEMPLAREN ZULLEN ENKEL NOG
ELEKTRONISCH VERSTUURD WORDEN (MET
UITZONDERING VAN HEN DIE NIET OVER EEN COMPUTER
EN INTERNET BESCHIKKEN EN DIT TIJDIG LATEN WETEN...)**

**INDIEN JE DUS NIET HELEMAAL ZEKER BENT DAT JOUW
MAILADRES IN DE CLUB GEKEND IS STUUR DAN VOOR DE
ZEKERHEID NOG EEN MAIL AAN :**

freddy.vangoethem@skynet.be

**DAN ZORG IK ER VOOR DAT JE MEE IN DE (MAIL)
ADRESSEN LIJST WORDT OPGENOMEN !!**

Pinksterweekend met Neptune te Louette Saint-Pierre

13 mei 2016

Alhoewel het weerbericht geen te schitterende vooruitzichten gaf, was op vrijdag het weer tijdens onze heenrit best te pruimen : letwat fris, maar met de zon present in een hemel uit een schilderij van Magritte. En ook de rit naar Louette verliep zonder Bussels filleleed, want via de oude weg Leuven – Ehezee en dan met de snelweg vanaf Namen. We waren er zelfs nog wat te vroeg om te helpen bij het klaarmaken van de bedden, zodat we nog even tijd hadden om te wandelen.

Omtrent half zes viel Neptune en zijn gevolg geleidelijk aan binnen. Ze waren met 36 in totaal. Na het uitladen en in gebruik nemen van de kamers, was het al meteen tijd om in de salon met open haard te verzamelen voor het aperitief en de bijhorende hapjes, bereid door chef-kok Filip en Waldy (vriend van Filip uit de kookcursus) samen met hun assistente(s/n). De reuzengarnaal met rouille werd zeer gesmaakt, al moest je ze zelf nog wel uit hun jasje helpen, maar maar ook hun hapjes met banaan en ansjovis vonden gretig aftrek. Het was zo gezellig dat een bezorgde Filip enige moeite had om de bende tijdig aan tafel te krijgen, want zijn eerste schotel was onmogelijk lang warm te houden : Een 'Spinaziestoempje met zachtgekookt eitje' (en dat mocht er

géén hard worden!). Héél lekker! Verder kregen we nog 'Bouletten met bloempatatten en selder', gevolgd door een nagerecht dat luisterde naar de naam 'Perestroyka'. Om ter lekkerst! En moesten we tussendoor al eens even wachten, de conversatie en de uitgelezen wijntjes maakten het wachten zeer draaglijk!

14 mei 2016 – De roep van de Semois!

Ontbijt om 9 uur met verse broodjes en – naast allerlei ander ochtendlekkers – een onvolprezen Ardense ham, gesmaakt door bijna (?) iedereen. Om kwart over tien vertrok Neptune om zijn gevolg het jaarlijkse ritueel ter verering van de Semois te laten voltrekken. Is het nu door koudwatervrees, ondiepwatervrees, waterranonkelvrees of een combinatie van de drie, maar feit is dat (O schande!) slechts 3 zwemmers het Semoiszwemmen aan durfden. De namen van deze onversaagden : Pieter, Matthias en Filip (Vlimmers). Kanovaarders bleken er meer te zijn : twee Jeffen (Van Rooy en De Reyck), Tom en Sophie, Philippe (Putzeys), Waldi en tenslotte uw reporter, Harry. De vooruitgang staat echter niet stil want een apart groepje Neptuners legde zich toe op een nieuwe

discipline : het “segwayen (?)”, iets wat echter (O dubbele schande!) helemaal niets meer met water te maken heeft. Voor wie er nog nooit iets van gehoord of gezien heeft : De “segway” is een plankje, waaronder 2 dwars geplaatste wielen. Je gaat er dus dwars op staan en door de evenwichtswonderen van de computertechnologie kantelt het toch niet om, zelfs al sta je stil. Leun je iets voorover dan begin je te rijden en kan je zowat de snelheid van een fietser bereiken. Al dan niet is er een houvast voorzien voor de handen, zoals bij een step. Hebben zich daaraan gewaagd : Patrick, Werner en Christiane, Hugo en René. Enkel de laatste heeft naar ik heb horen vertellen hierbij ontdekt dat de grond toch harder is dan het water van de Semois.

Zelf dacht ik van uit mijn kano met een “actioncam” het gezwoeg van de zwemmers te vereeuwigen op film, maar de zuignap die het spul op de kano moest bevestigen wou haar werk niet doen. Dus dacht ik slechts af en toe een bijzondere episode te filmen, maar dat wou ook al niet lukken, omdat de kano zich, door de stevige kopwind, dan steeds naar de oever toe keerde en dreigde vast te lopen. Dan maar de rits van mijn tropenduikpakje een stukje onder mijn kin geopend, zodat ik de zuignap door de ontstane spleet naar binnen kon steken. Natuurlijk kon ik dan niet meer zien of de camera goed gericht was. Resultaat : een vette vingerafdruk midden in beeld, een tijdje een horizon die 45° helt en nog een lange periode

met enkel mijn kin in beeld, afgetekend tegen alweer een Magritte-hemel. De zon die aanvankelijk verscholen zat achter een hoge mistlaag had zich inderdaad ondertussen aangemeld. Toch was het uitzicht op de Semois niet zo feestelijk fleurig als vorige jaren. Geen enkel, maar dan ook geen énkeltje waterranonkelbloempje heb ik gezien! Enkel hier en daar was een plukje “wier” (WATERRANONKEL dus) op te merken. Eigenlijk miste ik dat prachtige zicht! Ik denk dus dat de zwemmers er niet al te veel problemen mee hebben gehad. Voor de kanovaarders betekenen ze geen al te grote hindernis. Philippe was de enige die zich had vastgevangen, maar dan op op een grintbank en naar ik meen op ongeveer dezelfde plek waar hij vorig jaar, als zwemmer, door de ondiepte en de plantengroei, een stukje te voet moest. Slechts kort voor de aankomst in Alle-sur-Semois heb ik 2 zwemmers voorbijgestoken. Nummer 3 niet gezien! Mathias had zijn palmen vergeten, zo vernam ik later. Die zijn ze gaan halen om dan een heel stuk na de anderen toch nog te vertrekken.

Alle sporters wachtte bij aankomst een picknick met stokbrood, kaas en/of paté, bier of frisdrank. Het weer was er niet naar (Véél te warm, vergeleken met vroegere heroïsche tijden!) maar tóch miste ik een beetje de traditionele “warme wijn”(!?) van vroeger.

Terug in Louette werd er van 6 tot 7 nog aan denksport gedaan : Tom had immers een quiz opgesteld. Om 7 uur werd er geapéritifd met Cava, Apéritif Maison, Kir Royal en hapjes :

bloedworst met appel en gebakken St.-Jacobsvrucht (Mijn favoriet!), 'bevroren water' en Chanklich (Libanese fetasalade – en eigenlijk óók mijn favoriet). Net voor het eten ontving Pieter een spiksplinternieuwe wisselbeker, voorzien van ons eigen clubembleem, voor zijn overwinning in het Semois-zwemmen. De oude beker, vorig jaar gewonnen door Jef (Van Rooy), verdween op een uiterst mysterieuze wijze. Er deden toen speculaties de ronde, dat we hem het volgende jaar zouden moeten zoeken, maar hij was anno 2016 nog steeds zoek. Dus had Patrick voor Jef, als troost, een kleinere versie van de wisselbeker - met zijn naam erop! - en zulke trofee zal ook komende jaren telkens gegeven worden aan degene die de wisselbeker moet doorgeven. In zijn speech opperde Patrick dat er zich mogelijk “een mol” onder ons zou bevinden, want ook in de keuken had gisteren een geheimzinnig sujet het vuur onder de bouletten hoger gedraaid in plaats van lager. Hij vreesde dat die mogelijk de auto-zoektocht van volgend jaar zou kunnen pogen te saboteren. Het avondmaal was weer super : 'Slaatje uit het Zuid-Westen', 'Pompoensoep', 'Vol au vent van bosduif' en – de kroon op het werk - 'Dessert van Jacqueline en Frieda' (Stel u echter gerust, ze vormden geen onderdeel van het gerecht, bedoeld werd dat ze het dessert zouden maken naar hun recept !!!). Jaqueline kon er echter niet bij zijn, gekweld door rugproblemen (Beterschap gewenst, Jaqueline!) zodat Maria voor haar heeft

ingesprongen. Na het eten werd de quiz verdergezet. Maria denkt dat die gewonnen werd door Hugo, Frieda en Sofie, maar bij mij had de wijn al wat te veel uitwerking, denk ik, dus sorry als het fout mocht zijn. Quiz is eigenlijk niet écht mijn ding!

15 mei 2016 – De mooie ogen van Sedan

Na een copieus ontbijt (Met verse broodjes!) vertrok Neptune voor een zoektocht per auto, die van Patrick de mysterieuze naam “De schat van het kasteel” had meegekregen. Voor wie niet erg thuis is in zoektochten – zoals uw verslaggever – was de zoektocht vorig jaar een regelrechte verschrikking (Herlees het verslag maar!). In zijn voorwoord tot de “Beste Schattenjagers” gaf Patrick mee dat er geen strikvragen waren en dat er nadien geen (gevreesde) biecht bij hem zou zijn, om foto's in de juiste volgorde te plaatsen. Oef !!! Enkel zijn raadgeving om in geval van twijfel rechtdoor te rijden riep bij mij toch even wat vragen op. In films eindigt hardnekkig rechtdoor rijden immers meestal in een ondiepe vijver of erger nog, in een ravijn! Maar Patrick had ditmaal echt alles goed doordacht, zelfs een mogelijke maar onverwachte wegversperring had hij tóch nog voorzien en er een omleiding voor opgegeven! Puik werk, Patrick! Het ene kleine foutje, in Bohan, zullen we dus zeker met de 'mantel der liefde' toedekken (We moesten de ACHTERnaam zoeken van een in 1741 – net voor de bouw van de kerk – overleden pastoor wiens VOORnaam

Jacques was. De man heette NICOLAS Jacques!).

Overigens, het was een leuke opdracht om op de steen bezijden de kerk, waarop huwende koppeltjes aan elkaar vastgebonden werden, deze traditie eer aan te doen door er de origineelst mogelijke foto te maken.

De hele zoektocht beschrijven zou dit artikel te lang maken en de post zou voor de drietand een hoger tarief kunnen eisen wegens overgewicht. Daarom beperk ik me slechts tot een paar hoogtepunten, zoals de plek waar we voor de picknick uitkwamen : Het bijzonder imposante “kasteel” – zeg maar “burcht” - van Sedan. Daar is dat van Bouillon echt klein spul bij! Je kon er (Zeer interessant, wat mij betreft!) een indrukwekkend rijtje lokale biertjes degusteren.

Uiteraard dienden we in het kasteel een heleboel taken te vervullen, maar het bezoek was óók zeer interessant. Vele groepen poppen gaven een realistisch beeld van hoe de bewoners er vroegen geleefd hebben. Er was ook een ruim museumgedeelte, waar we het antwoord op de vraag : “Van wie zijn deze ogen?” dachten te kunnen vinden. Op het uitgesneden fragment van een schilderij dachten we de mooie ogen **van een dame** te identificeren. Ons groepje, Jef (Van Rooy), Maria en ik, vond na lang zoeken dat ze **een man** toebehoorden : **Turenne, Grand Maréchal des camps et armées du roi** . Omdat het doek ietwat te hoog hing om de ogen goed in detail te kunnen bekijken hebben we er een

foto van genomen en, mits uitvergroten en studie van de barstjes in de verf, de eigenaar kunnen identificeren als de gezochte persoon.

Op de terugweg naar Louette dienden we aan een als gebouw vermomde bunker, uit W.O. II, die duidelijk onder allerlei soorten vuurkracht had geleden, uit te vissen of “B d W” (???) hier gepasseerd was en of we een “taalmerkwaardigheid” (???) konden vinden, een woord dat juist of verkeerd zou zijn. Hoe we ook zochten – We dachten dat het om graffiti of een in een boom gekerfd hartje zou gaan! – er was niets te vinden. Bleek later dat met “B d W” Bart De Wever bedoeld werd, die op een bord met Franstalige uitleg, over wat er ter plaatse was gebeurd, mogelijk het woord Antwerpen zou hebben laten plaatsen in plaats van Anvers.

In Bison bezochten we het “Kunstencentrum” met een prachtige tentoonstelling van Ardense schilders. We zochten er de artiestennaam van een schilder. Op een kunstboek, te koop aan de kassa, stond de naam Albert de Villeroux, maar de man schilderde onder de naam Albert Belge, zo vertrouwde de dame aan de kassa ons toe. Ze had dit aan geen enkele van de andere zoektochtdeelnemers verteld, dus hiermee zouden we dus zeker scoren! We waren ondertussen de laatste groep geworden die nog onderweg was en moesten ons reppen om tijdig in Louette te arriveren. Daar was er nog een laatste zoekopdracht – iets waar het woord “passerelle” een rol in

speelde – het fijne weet ik er niet van.
Afgeleid als ik was door een frisse
Leffe, heb ik het maar aan Jef
overgelaten om de schat te zoeken en
ei zo na had hij hem zowaar te
pakken! Hij zocht onder het brugje
over de beek aan de molen, maar het
was Matthias die aan de andere kant
de onder de brug gekleefde sleutel
aantrof. Pech!

Maar dat geeft niet, we beleefden een
leuke dag, dat is wat telt.
Philippe had die avond weer allerlei
lekkers bereid, maar mijn tekst
overschrijdt nu al de limiet, dus ga ik
noodgedwongen maar kortaf besluiten
met te vermelden dat we 's
anderendaags nog onze klassieke
wandeling deden. Was je er dit jaar
niet bij, dan heb je echt wat gemist!

WIJ VERNAMEN DE GEBOORTE VAN

ARMAND

ZOON VAN AN EN THIBAUT PUTZEYS

HIJ WERD GEBOREN OP 17 MEI

**WIJ WILLEN DE FIERE OUDERS LANGS DEZE
WEG VAN HARTE PROFICIAT WENSEN**